

Στὸ μουσικὸ μου λάφυργα φῶς ὄρθρισε ἡ φωνή,
μὰ μπῆρς στὸ μεγαλεῖο μου κινουὺν τοὺς ἀπαθεῖς τοὺς
ὄμους κουτὰ κι ἀδιάφορα οἱ ἀνθρώποι ταπεινοὶ
κ' ἐγὼ λαξεύω ἀνώφελα σμαράγδια κι ἀμεθυστοὺς.

Διάδημα δάξω στὰ μαλλιά τὰ ψεύτικα γυαλιὰ
καὶ βασιλιάς δίχως λαὸ τοὺς κἀνω τὸν καιμπόσω
γιά νὰ γελῶ τοὺς ἀφελεῖς μὲ πρόστυχα λιλιὰ
καὶ πιδὸ πολὺ τὸν ἴδιο μου ἑαυτὸ γιά νὰ θαμπώσω.

Μὰ ὁ καταλύτης στοχασμὸς σὰν ὄχεντρα σφυρᾶ
στὴ γλῶσσῃ τῶν παραισθήσεων φαρμακερῆ εἰρωνεία·
κι ἀπ' τ' ἀστρικό νεφέλωμα γλυστράω χωρὶς φτερά
μὲ καταχθόνιο στρόβιλο στῆς γῆς τὴν ἀγωνία.

Στῷ κινδύνου τὶς σάμπιγγες ἀπόμεινα κουφός,
οὐ τοῦ λιμανιοῦ μου τὴν ἀχτὴ ταῖζω κροκοδείλου,
τὴν αἰγλή μου ἀποσύνθεσα στῆς ἔρευνας τὸ φῶς
καὶ κἀτω ἀπ' τὴν χλαμύδα μου μετρῶ γυμνοὺς σπονδύλους.

Ἐξουσιαστῆς τῶν σύννεφων, σπουδαῖος καὶ βλοσυρός,
μὲ τὸ μασιτίγιο τοῦ ρυθμοῦ ἀπειλῶ τὸ πᾶν, ὡστόσο
σ' ἔνδοξο ἀγῶνα κύλησα χίλιες φορὲς νεκρὸς
κι ἀκόμη δὲν κατόρθωσα μιὰ μύγα νὰ σκοτώσω.

Ἡ ποιητὴ μου, σάβανο φορεῖς εἰκονικὸ
τὸ στίχο σου, καὶ μέσα του μὴτ' ἐζήσες καὶ μῆτε
σκοτώθηκες· τὸ μούτρο σου μονάχα ἐλαστικὸ
τοὺς μορφασμοὺς τῶν ζωντανῶν καὶ τῶν νεκρῶν μιμεῖται.

Πεῖσμα κ' ἐνέργεια καὶ παλμὸς εἶναι ἡ ζωή, καὶ σὺ
τὰ πλοῖα σου ἐλέπεις θλιβερὰ στὸ ἀσάλευτο ἀραγμαῖά των
καὶ δὲ σκουντάει τὶς ἐποχές ἡ πένηνα σου ἡ χρυσὴ
ἀλλὰ τ' ἀντρίκιο στήσιμο τῶν νέων ὀδωφραγματῶν.

Μὰ ἐσὺ κοιτάξεις ἄτονα τὸ νεῦμα τῶν καιρῶν
καὶ πνίγεις τὴν ἱκμάδα σου σὲ δυσπιστίας πελάγη
κ' ἐνῶ νεκρὸ σὲ βλέπουνε τὰ μάτια τῶν ὄρων
δειλιάζεις μπῆρς στὸ θάνατο ποὺ σὰ ζωὴ γελᾷ.

Σ Τ Ο Ν Π Α Τ Ε Ρ Α Μ Ο Υ

Πατέρη, ζῶσες στὸ ἔρημο σπιτί μου πάντα μοναχὸς
μὲς στὰ βαρύτιμα ἐπιπλά ποὺ τᾶθαδεν ἢ σκόνη·
πνιγῶταν στὶς θελούδινες κουρτίνες κούφιος κάθε ἀχρὸς
κ' ἔπεφε θύελλα ἢ σιωπὴ στὸ ἀρχοντικὸ σαλόνι.

Στῶν δωματιῶν τὰ ξέθωρα χαλιὰ δημάτιζες θαρῶς
ν' ἀκοῦς τὶς χειμωνιάτικες θραδιὲς ν' ἀντιδοοῦνε
σ' ἀδειοὺς διαδρόμους οἱ φωνὲς τῆς θάλασσας καὶ νὰ θωρεῖς
ἱστικούς γλωμοὺς λαμπρῶν καιρῶν στὸ πλάϊ σου νὰ γλυστροῦνε.

Ἐπίμονα ἀπὸ τὸ κλειστὸ πιάνο περνοῦσαν θλιθερὲς
— ὅταν τὰ δαντελένια στῶρ πορφύρωναν οἱ ἐσπῆρες —
ἀδρὲς τοῦ Μότσαρτ μελωδιὲς ποὺ παίζαν κάποτε οἱ κυρὲς,
ἀρχόντισσες ἰδιότροπες, σὲ πληκτικὲς δεγγῆρες.

Ἡ πρωτοθυγατέρα σου, θάμπος τοῦ ἀγέρα καὶ τῆς γῆς,
ποὺ τὰ μαλλιά της τὰ χρυσά, ὅπως ἔλυνε, ὡς τὸ γόνα
χύνονταν δυὸ ποτάμια φῶς κ' ἔτρεμαν γύρω ἄνθη αἰγῆς,
σὲ χέρια δάναυσα ἔπεσε, σκυφτὴ σ' ἄγωνα ἀγῶνα.

Κ' ἡ δευτέρα, ἡ ἀμίλητη, σὰν πονεμένη προσευχή,
ποῦχε δυὸ χέρια διάφανα σὰ σταυρωμένα κρίνα,
τώρα, σ' ἕνα ταμεῖο δουδῆ, μὲ νυχτωμένη τὴν ψυχὴ,
μετράει ξένα νομίσματα, κι αὐτὴ κρατάει τὴν πείνα.

Κι ὁ ὄρατος σου γιός, φῶς κι ἀρετὴ, ποὺ πίστευες —καημὸς δουδὸς —
πὼς θάσπαγε, μονάχα αὐτός, τοῦ ἱσκιου τὴν ἀλυσίδα,
στὰ εἰκοσιδύο του ἐκίνησε κ' ἔσθησε πέρα, στὸ Νταβός,
πρὶν δάλει τὸ μακρὸ σπαθί καὶ τὴ χρυσὴ ἐπωμίδα.

Κ' ἡ ἄγια γυναῖκα σου ἔσθησε μονάχη της στὴν ἐρημία,
σὲ σανατόριο μακρινό, κι ἔλο-ἔλο εἶχεν ἀφήσει
τὸ μέγα πατρογονικὸ διαμάντι της κληρονομιά
στὸ νεκρὸ γιό της, ποὺ κρυφὸ τῆς τόχαμε κρατήσει.

Πηλῆς, Γ. : Ποιήματα 1930-1942, τόμος Α'
Κεῖρος 1981